

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-173/22-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ante Galića, predsjednika vijeća, Sanje Štefan i Blanše Turić, članica vijeća, te sudske savjetnice Martine Barić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., u predmetu radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 22. prosinca 2022.

p r e s u d i o j e

- I. Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/20-01/198, urbroj: 401-01/10-22-9 od 12. srpnja 2022.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, broj: PPI-DO-5/2020-3 od 18. veljače 2020. godine (točka 1. izreke), djelomično se odobrava J. H. pravo na pristup preslici arbitražnog pravorijeka u predmetu N. U. v R. o. C. (U. A. R.) od 28. svibnja 2008. godine na engleskom jeziku na način da se na istom prekriju sljedeći podaci:

- na stranici 1 – podatak o prebivalištu tužitelja,
- na stranici 5 – datum i mjesto rođenja podrijetlo, te razdoblje života u Republici Hrvatskoj (druga, treća i četvrta rečenica u točki 18. pravorijeka),
- na stranicama 10 i 21 – podatak o datumu od kad je tužitelj hrvatski državljanin,
- na stranicama 22 i 23 – podatak o državljanstvu, mjestu rođenja, mjestu prebivališta (točke 79 – 81 pravorijeka),
- na stranici 41 – podatak o etničkom podrijetlu tužitelja (točka 144 pravorijeka),

te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija (točka 2. izreke), odobrava se J. H. pravo na pristup preslici arbitražnog pravorijeka u predmetu B3 C. C. U.A. protiv Republike Hrvatske (ICDIS predmet ARB/15/5 od 5. travnja 2019. godine) na hrvatskom jeziku (točka 3. izreke), djelomično se odobrava J. H. pravo na pristup preslici arbitražnog pravorijeka i izdvojena mišljenja u predmetu L. J. v. R., C. C. v. R., C. v. R. protiv Republike Hrvatske (ICSID Case No ARB13/12 od 2. studenog 2016. godine) na hrvatskom i engleskom jeziku na način da se u istom prekriju imena i prezimena osoba koja su navedena u dokumentu "Dramatis persone" pod brojevima

4, 10, 12, 13, 14, 15, 23, 29, 30, 31, 32, 33, 37, 44, 54 te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija (točka 4. izreke). Odobrava se J. H. pravo na pristup preslici arbitražnog pravorijeka u predmetu A. B. G. (A.) protiv Hrvatske od 11. kolovoza 2008. godine na engleskom jeziku (arbitral award of jurisdiction – točka 5. izreke) odobrava se J. H. pravo na pristup preslici arbitražnog pravorijeka u predmetu u A. B. G. (A.) protiv Hrvatske od 21. lipnja 2010. godine na engleskom jeziku (final award – točka 6. izreke) te se nalaže Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske da postupi sukladno točkama 2. do 6. izreke ovog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja (točka 7. izreke).

2. Tužitelj u tužbi osporava rješenje tuženika zbog povrede Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13., 85/15. i 69/22. – dalje: ZPPI) i Zakona o Državnom odvjetništvu („Narodne novine“ 67/18. i 21/22. – dalje: ZoDO). Navodi kako je tuženik pobijanim rješenjem u bitnom zauzeo stajalište kako se sporazum o arbitražnom postupku između državne i fizičke osobe da se neće objaviti arbitražni pravorijek ne smatra međunarodnim ugovorom u smislu Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora („Narodne novine“ 28/96.), kao i da se prema članku 3. istog Zakona međunarodni akti kojima se ne preuzimaju međunarodnopravne obveze ne smatraju međunarodnim ugovorima. Stoga tuženo tijelo smatra da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni članka 15. stavka 2. točki 6. ZPPI-a. Smatra kako je zauzeo stajalište tuženog tijela protivno članku 15. stavku 2. točki 6. ali i točki 7. ZPPI-a. Ističe kako u arbitražnim predmetima u kojima je pobijanim rješenjem dopuštena objava pravorijeka tužitelji su državljani država s kojima je Republika Hrvatska sklopila međunarodni ugovor o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja. U svim međunarodnim ugovorima sve države potpisnice kao i Republika Hrvatska izriekom su prihvatile rješavanje sporova arbitražom pred Međunarodnim centrom za rješavanje ulagačkih sporova (ICSID) i arbitražom u skladu sa arbitražnim pravilima Komisije Ujedinjenih naroda za međunarodno trgovačko pravo (UNCITRAL). Ističe kako su ratifikacijom Konvencije države članice Konvencije prihvaćanjem svih odredaba Konvencije, pa tako i odredbi koje propisuju da će sporove rješavati pred ICSID-om odnosno UNCITRAL-om znači da su prihvatile i sve posljedice koje proizlaze iz Konvencije pa tako i sve postupke i pravila arbitražnog suda. Citira odredbu članka 32. stavak 5. arbitražnih pravila UNCITRAL-a koji propisuje da se odluka može javno objaviti samo uz suglasnost obje strane te članak 48. stavak 5. ICSID Konvencije koji također propisuje da Centar neće objaviti pravorijek bez suglasnosti stranaka. Smatra kako prihvaćanjem međunarodnog ugovora u kojem ugovorne strane izriekom ugovaraju da pristaju da se u slučaju spora spor riješi međunarodnom arbitražom, ujedno znači da se time prihvaćaju i sva pravila i odluke arbitražnih sudova, te su one sastavni dio međunarodnog ugovora i države njihovu primjenu ne mogu izbjeći. Stoga smatra kako tuženik pogrešno drži da pravila UNCITRAL-a odnosno odredbe ICSID Konvencije nisu međunarodni ugovor. Ističe kako se radi o uskom gramatičkom tumačenju koje je protivno svrsi i cilju međunarodnog ugovora. Napominje kako nakon pokretanja arbitražnog postupka odnosno odmah nakon formiranja arbitražnog vijeća, vijeće donosi odluku o tajnosti postupka i ono može ukinuti tajnost samo ako se obje strane o tome suglase. Ističe kako se u vezi s tim nameće pitanje kako se može samo jednoj strani naložiti objava odluke, a što je s pravima druge strane te kakve će posljedice snositi Republika Hrvatska ako njezino tijelo protivno volji druge strane naloži objavu odluke protivno pravilima UNCITRAL-a odnosno protivno ICSID Konvenciji koju je prihvatila Republika

Hrvatska. Napominje da osim što je rješenje tuženika protivno članku 15. stavku 2. točki 6. ZPPI, protivno je i članku 15. stavku 2. točki 7. tog Zakona, a u svezi s člankom 58. stavkom 3. točki 6. ZoDO koja propisuje da su tajni podaci isprave u kaznenim, građanskim i upravnim te drugim predmetima koje su državni odvjetnik ili zamjenik državnog odvjetnika klasificirali. Ističe kako u konkretnom slučaju nije sporno da su stranke u arbitražnom postupku donijele odluku da je postupak tajan, odnosno klasificirali su sve podatke, isprave i odluke iz toga postupka, dakle radi se o klasificiranim ispravama u smislu članka 58. stavka 3. točke 6. ZoDO. Ističe da ukoliko bi se prihvatilo pogrešno stajalište tuženog tijela da se u konkretnom slučaju ne radi o međunarodnom ugovoru, navedeni sporni pravorijeci ne bi se mogli objaviti jer je njihova objava protivna članku 15. stavku 2. točki 7., a u svezi s primjenom članka 58. stavka 3. točke 6. ZoDO. Posebno napominje da objavu odluke traži australski državljanin te se takova objava ni u kojem slučaju ne može smatrati javnim interesom Republike Hrvatske te nije niti jasno u koju svrhu se uopće traži objava odluke pa se postavlja pitanje iz kojeg razloga zainteresirana strana nije tražila odluku od arbitražnog suda jer u tom slučaju Republika Hrvatska ne bi mogla snositi nikakve posljedice prema drugoj strani u tom postupku. Stoga predlaže Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske da donese presudu kojom se tužba usvaja, poništava rješenje tuženika te se tuženiku naloži da plati troškove sastava tužbe u iznosu od 2.500,00 kn.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju osporenog rješenja te ističe da se u prvostupanjskom rješenju od 18. veljače 2020. tužitelj isključivo poziva na odredbu članka 15. stavka 2. točke 6. ZPPI navodeći da su stranke ugovorile da neće učiniti dostupnim arbitražne pravorijeke, a da uzimajući u obzir hijerarhiju pravila međunarodnog prava prema kojima su postupci dogovoreni, nije moguće korisniku dati na uvid pravorijeke. Napominje kako tužitelj u tužbi dodaje novi razlog za ograničavanje prava na pristup informacijama, odnosno poziva se na odredbu članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a u vezi s člankom 58. stavkom 3. točkom 6. ZoDO. Ističe da se u tužbi ne mogu iznositi neki novi razlozi za ograničavanje prava na pristup informaciji, jer je tužitelj bio dužan u prvostupanjskom rješenju navesti sve razloge za ograničavanje prava na pristup informacijama, a koji stav je izražen i u presudi Visokog upravnog suda broj: UsII-133/22 od 22. srpnja 2022. godine (točka 11.) iz koje u bitnom proizlazi da naslovljeni sud nije niti dužan razmatrati takve nove razloge. Bez obzira na navedeno tuženik će se osvrnuti i na pozivanje tužitelja na odredbu članka 58. stavka 3. točka 6. ZoDO, s obzirom da se iznosi prigovor da se radi o klasificiranom podatku. Ističe kako prema članku 58. stavku 2. navedenog Zakona su klasificirani podaci koje je nadležno tijelo u propisanom postupku takvim označilo i za koje je utvrđen stupanj tajnosti kao i podatak koji je Republici Hrvatskoj kao tako označenog predala druga država, međunarodna organizacija ili institucija s kojom Republika Hrvatska surađuje. Ističe kako istu definiciju sadrži i odredba članka 2. alineja 2. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“ 79/07. i 86/12.). Tuženik ističe da su mu arbitražni pravorijeci koji su predmet postupka dostavljeni na CD-u te nesporno nisu označeni nekim od stupnjeva tajnosti propisanim Zakonom o tajnosti podataka, a što je jasno vidljivo iz dopisa tužitelja broj: PPI-DO-5/2020 od 29. studenog 2021. godine koji je upućen tuženiku, gdje se navodi da se arbitražni pravorijek kojeg dostavlja na CD-u (akt broj 8 u spisu tuženika). Napominje kako tužitelj uz tužbu ne dostavlja nikakav dokaz da bi arbitražni pravorijeci bili naknadno klasificirani, odnosno da je postupljeno u smislu odredbe članka 58. stavka 3. točke 6. ZoDO. Smatra kako

je prigovor tužitelja da se radi o klasificiranom podatku očito neosnovan posebno imajući u vidu da je dio arbitražnih pravorijeka donesen prije više od 10 godina. U odnosu na prigovor tužitelja da su stranke (arbitražnih pravorijeka) ugovorile da neće učiniti dostupne arbitražne pravorijeke ističe kako su na stranicama 5, 6 i 7 rješenja detaljno analizirane odredbe Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora pa se radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja upućuje na obrazloženje osporenog rješenja. Ističe kako je u obrazloženju rješenja jasno uputio na odredbu članka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora, te naveo da ugovori između države i fizičke ili pravne osobe, kojim se određeni spor podvrgava arbitraži, ne predstavljaju međunarodni ugovor u smislu odredaba navedenog Zakona, jer se istim samo izvršava Konvencija o izvršavanju ulagačkih sporova između država i državljana drugih država od 18. ožujka 1965. godine („Narodne novine – međunarodni ugovori“ 2/1998. – dalje: Konvencija), koja nedvojbeno predstavlja međunarodni ugovor. Ističe kako je analizirao i odredbu članka 48. stavka 5. Konvencije, a na koju odredbu se tužitelj uopće nije pozivao u prvostupanjskom rješenju, te je utvrdio da navedena odredba Konvencije nema značaj zakonskog ograničenja, jer se samo Centru nameće obveza da ne objavi arbitražne pravorijeke. Što se tiče arbitražnih postupaka koji su vodili prema pravilima UNCITRAL-a iz 1976. godine tuženik je na stranici 6 obrazloženja obrazložio da navedena pravila također ne predstavljaju međunarodni ugovor jer se radi o procesnim pravilima prema kojem se vodi postupak, a koje je donijela Komisija UN-a za međunarodno trgovačko pravo. Zbog toga je zaključeno da je tužitelj nepravilno primijenio odredbu članka 15. stavka 2. točke 6. ZPPI, jer odredba članka 48. stavka 5. Konvencije ne predstavlja ograničenje prava na pristup informacijama, već obvezu Centra dok s druge strane pravila UNCITRAL-a također ne predstavljaju međunarodni ugovor u smislu Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora, kao niti ugovori koje RH sklapa s određenom fizičkom ili pravnom osobom radi iznošenja određenog spora pred arbitražom. Stoga suprotno stavu tužitelja činjenica što su stranke prihvatile arbitražna pravila ne znači da arbitražna pravila imaju snagu međunarodnog ugovora u smislu Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora. Ističe kako pri tome treba imati u vidu i odredbu članka 134. Ustava Republike Hrvatske koji jasno definira uvjete pod kojima međunarodni ugovori imaju pravnu snagu iznad zakona. Ukoliko bi naslovni sud ipak smatrao da odredba članka 48. stavka 5. Konvencije, odnosno odredba članka 32. stavka 5. pravila ipak predstavljaju zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama ističe kako prilikom primjene članka 15. stavka 2. točke 6. ZPPI također postoji obveza provođenja testa razmjernosti javnog interesa. Smatra kako se u prvostupanjskom rješenju kao niti u tužbi ne navode nikakvi konkretni razlozi već se tužitelj paušalno poziva na prava druge strane, na posljedice koje će snositi Republika Hrvatska (bez konkretizacije istih), te upućuje korisnika da se obrati arbitražnom sudu. Smatra kako svi navedeni razlozi svakako ne predstavljaju razloge koji bi išli u prilog onemogućavanju prava na pristup traženim pravorijecima. Činjenica što je korisnik australski državljanin ne može biti odlučna činjenica, jer je korisnik prava na pristup informacijama svaka domaća i strana fizička ili pravna osoba, kako to propisuje odredba članka 5. stavka 1. ZPPI-a. Napominje kako je neodlučno tko je tražio informacije, već je bitno koja se informacija traži, a s tim u svezi tuženik je na stranici 6. obrazloženja jasno naznačio razloge koji govore o prilogu omogućavanja pristupa traženim informacijama (financijske obveze za Republiku Hrvatsku, načelo transparentnosti u postupanju, jačanje pravne sigurnosti te zaštita legitimnih

očekivanja stranaka u postupcima) te je ukazao na trend transparentnosti u odnosu na pravila Centra (stranica 5. rješenja). Posebno se ističe da je tuženik prilikom donošenja rješenja uzeo u obzir da tražene informacije sadrže zaštićene dijelove iz kojeg razloga je tuženik omogućio djelomični pristup dijelu pravorijeka. U odnosu na zatraženi trošak postupka ističe kako sukladno članku 79. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21 – dalje: ZUS) propisuje da troškovi upravnog spora obuhvaćaju i nagradu za rad odvjetnika i drugih osoba koje imaju pravo na propisanu nagradu, a da u konkretnom slučaju Državno odvjetništvo Republike Hrvatske ne nastupa kao zastupnik Republike Hrvatske, odnosno nastupa samostalno kao stranka u postupku, te da ima pravo samo na naknadu troškova ali ne i pravo na nagradu. U konkretnom slučaju iznos koji tužitelj potražuje predstavlja nagradu u smislu članka 23. Tarife o nagradama i naknade troškova za rad odvjetnika pa ističe kako tužitelj nema pravo na nagradu bez obzira na koji će način biti okončan ovaj upravni spor. Predlaže da se tužba tužitelja odbije, a ukoliko sud ipak prihvati stav tužitelja predlaže da se na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a sam riješi upravnu stvar bez vraćanja tuženiku na ponovni postupak, a nakon uvida u informacije koje su predmet postupka u smislu članka 26. stavka 3. Zakona ZPPI.

4. Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana da u ostavljenom roku dostavi sudu odgovor na tužbu, te da naznači opunomoćenika ili opunomoćenika za primanje pismena u Republici Hrvatskoj, nije dostavila odgovor na tužbu.

5. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja sukladno članku 55. stavku 3. ZUS-a, sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

6. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je 3. veljače 2020. tužitelj zaprimio zahtjev zainteresirane osobe J. H. za ostvarivanje prava na pristup informacijama kojim je zatražio dostavu arbitražne presude koju je 5. travnja 2019. donio sud u Međunarodnom centru za rješavanje investicijskih sporova (ICSID) u predmetu B3 C. C. U. protiv Republike Hrvatske (predmet ICSID br. ARB/15/5), arbitražne presude i izdvojenog mišljenja donesenog 2. studenog 2016. od strane suda Međunarodnog centra za rješavanje investicijskih sporova (ICSID) u predmetu L. J v. R., C. C v. R. i C. v. R. protiv Republike Hrvatske (predmet ICSID br. ARB/13/12), arbitražne presude koju je 28. svibnja 2008. donio ad hoc sud sa sjedištem u S. u predmetu N. U. protiv Republike Hrvatske te arbitražne presude koju je 21. lipnja 2010. godine donio ad hoc sud u slučaju A. B. G. protiv Republike Hrvatske.

7. Postupajući po navedenom zahtjevu tužitelj je rješenjem broj: PPI-D-5/2020-3 od 18. veljače 2020. odbio navedeni zahtjev zainteresirane osobe J. H. za ostvarivanje prava na pristup informacijama od 3. veljače 2020. pozivajući se na odredbe članka 15. stavak 2. točka 6. ZPPI-a i članka 16. stavak 1. istog zakona. Naime, odredbom članka 15. stavak 2. točka 6. ZPPI-a propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informacijama ako je pristup informaciji ograničen sukladno međunarodnom ugovorima ili se radi o informaciji nastaloj u postupku sklapanja ili pristupanja međunarodnim ugovorima ili pregovora s drugim državama ili međunarodnim organizacijama do završetka postupka ili se radi o informaciji nastaloj u području održavanja diplomatskih odnosa. Sukladno članku 16. stavku 1. istog zakona tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu iz članka 15. stavka 2. točke 6. tog zakona, dužno je prije donošenja odluke provesti test razmjernosti javnog interesa.

8. Spisu predmeta prileži službena bilješka o provođenju testa razmjernosti javnog interesa od 18. veljače 2020. iz koje proizlazi da je provedenim testom razmjernosti

utvrđeno da predmetni zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama potpada pod doseg naprijed citirane odredbe članka 15. stavka 2. točke 6. ZPPI-a, odnosno u konkretnom slučaju utvrđeno je postojanje legitimnog (zaštićenog) interesa. Nasuprot razmatranom interesu javnosti, a s obzirom da se u konkretnom slučaju radi o specifičnoj situaciji u kojoj Državno odvjetništvo Republike Hrvatske postupa sukladno odredbama međunarodnih ugovora i arbitražnih pravila u odnosu na zatraženu arbitražnu presudu od 5. travnja 2019. koju je donio sud u Međunarodnom centru za rješavanje investicijskih sporova (ICSID) u predmetu B3 C. C. C. U. protiv Republike Hrvatske (predmet ICSID br. ARB/15/5) te arbitražnu presudu izdvojeno mišljenje od 2. studenog 2016. doneseno od strane suda Međunarodnog centra za rješavanje investicijskih sporova (ICSID) u slučaju L. J v. R., C. C v. R. i C. v. R. protiv Republike Hrvatske (predmet ICSID br. ARB/13/12), a koji su vođeni na temelju bilateralnih sporazuma o poticanju i zaštiti investicija, konvenciji o rješavanju ulagačkih sporova između država i državljana drugih država te arbitražnih pravila međunarodnog centra ulagačkih sporova, stranke su u konkretnim predmetima ugovorile da neće učiniti dostupnim i javnim arbitražne pravorijeke pa stoga imajući u vidu hijerarhiju pravila međunarodnog prava prema kojima su postupci dogovoreni, a koji među strankama čine izvor prava nije moguće zatražene arbitražne pravorijeke dati na uvid podnositelju zahtjeva.

9. U odnosu za arbitražnu presudu koju je 28. svibnja 2008. donio ad hoc sud sa sjedištem u S. u predmetu N. U. protiv Republike Hrvatske i arbitražnu presudu koju je 21. lipnja 2010. donio ad hoc sud u predmetu A. B. G. protiv Republike Hrvatske, a koji arbitražni postupci su vođeni po pravilima Komisije Ujedinjenih naroda za međunarodno trgovačko pravo (UNCITRAL iz 1976.) primijenjuje se članak 32. stavak 5. UNCITRAL-ovih arbitražnih pravila prema kojim se arbitražni pravorijek može učiniti javnim samo uz suglasnost stranaka u postupku, a u konkretnim predmetima stranke su govorile da neće učiniti dostupnim i javnim arbitražne pravorijeke pa stoga imajući u vidu hijerarhiju pravila međunarodnog prava prema kojima su postupci dogovoreni, a koji među strankama čine izvor prava nije moguće zatražene arbitražne pravorijeke dati na uvid podnositelju zahtjeva.

10. Tuženik je odlučujući o žalbi zainteresirane osobe izjavljene protiv prvostupanjskog rješenja utvrdio da je žalba djelomično osnovana, te poništio rješenje tužitelja od 18. veljače 2020. U obrazloženju osporenog rješenja tuženik se poziva na odredbe članka 2. i 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora te na odredbe članka 1., 25. i 48. Konvencije. Naime, prema članku 2. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora, međunarodni sporazum je sporazum utemeljen na sukladnom očitovanju najmanje dvaju međunarodnopravnih subjekata, koji je uređen međunarodnim pravom i koji je u pisanom obliku, bez obzira na to je li sadržan u jedinstvenoj ispravi, ili više međusobno povezanih isprava, neovisno o njegovom nazivu, kojeg Republika Hrvatska sklapa s jednom ili više država, jednom ili više međunarodnih organizacija, odnosno jednim ili više ostalih međunarodnopravnih subjekata. Odredbama članka 3. navedenog zakona propisano je da se ne smatraju međunarodnim ugovorima: a) međunarodni akti, bez obzira na njihov naziv, koji prethode sklapanju međunarodnih ugovora, b) međunarodni akti, koji se sklapaju radi izvršenja međunarodnih ugovora, a u kojima stranke ne preuzimaju nove pravne obveze i c) ostali međunarodni akti kojima se ne preuzimaju međunarodnopravne obveze.

11. Prema odredbi članka 1. Konvencije osniva se Međunarodni centar za rješavanje sporova, a člankom 25. Konvencije propisano je da nadležnost Centra obuhvaća svaki pravni spor nastao izravno iz ulaganja između države ugovornice (ili sastavne oblasti ili agencije države ugovornice koju je ta država ugovornica imenovala Centru) i državljana druge države ugovornice, a kojega stranke u sporu pisanim putem pristanu predati Centru.

12. Imajući na umu te citirane odredbe tuženik u obrazloženju osporenog rješenja zaključuje kako bilateralni sporazum, između države s jedne strane i pravne ili fizičke osobe s druge strane, kojim se stranke dogovore da će iznijeti svoj spor pred Centar, nema značaj međunarodnog ugovora u smislu zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora. Isto tako tuženik nadalje zaključuje kako sama Konvencija predstavlja međunarodni ugovor, a ista ne sadrži nikakva ograničenja oko objavljivanja arbitražnih odluka jer odredba članka 48. stavka 5. Konvencije prema kojoj Centar neće objaviti odluku bez pristanka stranaka nema značaj zakonskog ograničenja u smislu članka 15. stavka 2. točke 6. ZPPI, jer se radi samo o obvezi Centra da ne objavi odluku. U odnosu na pozivanje prvostupanjskog tijela na pravila Komisije Ujedinjenih naroda za međunarodno trgovačko pravo (UNCITRAL pravila iz 1976. godine – dalje: Pravila) ističe kako iz članka 1. navedenih Pravila u bitnom proizlazi da stranke moraju u pisanom ugovoru ugovoriti primjenu navedenih arbitražnih pravila, a sukladno članku 32. stavku 5. Pravila propisano je da se arbitražni pravorijek može učiniti javnim samo uz suglasnost stranaka u postupku.

13. Sukladno navedenom tuženik smatra da se ugovor kojim se stranke suglase da će spor provesti sukladno Pravilima ne predstavlja međunarodni ugovor u smislu Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora, a niti sama pravila ne predstavljaju međunarodni sporazum, već se radi o procesnim pravilima prema kojima se vodi arbitraža, a koja su donesena od strane Komisije Ujedinjenih naroda za međunarodno trgovačko pravo.

14. Navedena stajališta tuženika ovaj Sud ne prihvaća.

15. Ovo stoga što prema ocjeni ovoga Suda osnovano prigovara tužitelj kako je pogrešno tuženikovo tumačenje karaktera Pravila UNCITRAL-a te odredbi Konvencije.

16. Naime, međunarodnim ugovorima su sve države potpisnice, a tako i Republika Hrvatska, prihvatile rješavanje sporova arbitražom pred Međunarodnim centrom za rješavanje ulagačkih sporova u skladu s arbitražnim pravilima Komisije Ujedinjenih naroda za međunarodno trgovačko pravo (UNCITRAL).

17. Dakle, ratifikacijom Konvencije države potpisnice su prihvatile sve odredbe konvencije te UNCITRAL Pravila kao i sve posljedice koje proizlaze iz postupaka koji će se provoditi prema navedenim pravilima. Kako je članak 48. stavak 5. Konvencije izrijekom propisao kako Centar neće objaviti pravorijek bez suglasnosti stranaka prema ocjeni ovoga suda pogrešno zaključuje tuženik kada u obrazloženju osporenog rješenja navodi da Konvencija ne sadrži nikakva ograničenja oko objavljivanja arbitražnih odluka, jer se radi samo o obvezi Centra da se objavi odluka, te da se ne radi o zakonskom ograničenju u smislu članka 15. stavak 2. točka 6. ZPPI-a.

18. Prema ocjeni ovog Suda citirana odredba Konvencije jasno propisuje kako o mogućoj objavi pravorijeka suglasno odlučuju stranke te da bez takve suglasnosti Centar neće objaviti pravorijek.

19. Stoga se prema ocjeni Suda ne može sa uspjehom otkloniti prigovor tužitelja da bi nametanje obveze objave odluka jednoj strani, protivno volji druge strane značilo

postupanje protivno Konvenciji (koju je prihvatila i Republika Hrvatska) te ujedno postupanje protivno Pravilima UNCITRAL-a.

20. Isto tako osnovano prigovara tužitelj, kako s obzirom na činjenicu da su stranke u arbitražnom postupku donijele odluku da je postupak tajan, te su klasificirali sve podatke, isprave i odluke iz tog postupka u smislu članka 58. stavak 3. točka 6. ZoDO zbog čega je osporeno rješenje u suprotnosti s odredbom članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a.

21. Tuženik neosnovano smatra da tužitelj ne može u tužbi iznositi nove činjenice. Naime, predmet ovog upravnog spora je ocjena zakonitosti rješenja tuženika kao akta u smislu odredbe članka 3. stavka 1. točke 1. ZUS-a, a pri utvrđivanju činjeničnog stanja sud slobodno ocjenjuje dokaze i utvrđuje činjenice, pri čemu u obzir uzima činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke, kojima nije vezan i činjenice koje je sam utvrdio. Stoga, protivno stajalištu tuženika u ovom upravnom sporu stranke mogu predlagati koje činjenice treba utvrditi, kao i dokaze kojima se one mogu utvrditi.

22. Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

23. Temeljem odredbi članka 79. ZUS-a tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka Sud je ocijenio neosnovanim, jer iznos koji tužitelj potražuje predstavlja nagradu na koju u konkretnom slučaju tužitelj ne ostvaruje pravo jer nastupa samostalno kao stranka u postupku.

U Zagrebu, 22. prosinca 2022.

Predsjednik vijeća:
Ante Galić, v.r.